

volt az arca, ahogy ott feküdt, mintha már be is balzsamozták volna, érti? – Újra rám emelte szintelen szemét. – Nem szoktam inni. Akkor sem ittam, csak azóta. Egyre azon morfondírozok, hogy esett le az a váza onnan. Hiszen mindig a sublót közepén állt, mintha léniával mérték volna ki, mindig ugyanott. Volt valaki abban a szobában? De hát hogy lehetett, végig ott álltam, és nem láttam senkit. Maga talált valamit? – nyugtalanul vizslatta az arcomat. – Talált valamit?

– A szíve vitte el – a cipőmet néztem, nem akartam látni az arcát. – A szíve vitte el – ismételtem, és nekiindultam, szinte futottam végig az utcán, a botladozó kőlapokon. Mintha egy roppant hullám, egy érezhető erőter hajtott volna maga előtt. Mintha a minden álcától, díszítéstől megfosztott valóság és a keresztbe rakott, kemény vonalakból ácsolt XX. század kergetett volna. Csupasz voltam, védtelen. Magányos rovar a tél közepén. Az anyag nélküli gonosz hűvös érintését éreztem a bőrömön, melynek már nem kellene emberek mint eszközök, mert maga a világ, az idő lényege hozta létre. Ki másnak állna hatalmában ilyen könnyörtelenné tenni egy szelíd üvegvezét?

Nem tudom, hogy értem haza. Nem tudom, hogy mentem be a lakásba, nyitottam ki a zárat, hogyan kerültem a vitrin elé. A mindig tiszta üveglapon visszatükrözöttem, testem formáját egzotikus csipkediszekként borították a benti porcelánok. Hogy az öklömet használtam, az is csak azt mutatja, nem voltam magamnál. Az üvegen át nyúltam be értük, és pusztá kézzel roppantottam össze valamennyit. A csonka gömbhéjakon szelíden ragyogtak a vércseppek, mintha saját sebéből vérezne az anyag.

Bodor Béla

MIELŐTT LEÉREK

A repedések pókhálója, mintha
beszötte volna, fut szét a bazalton.
A közelítő kőkockákon arcom
árnyéka, mint a kiborított tinta

foltja, növekszik lassan – semmi dolgom,
megfigyelek tehát – amint az egyre
közelebb látszó fűszál lándzsahegyre
tűz, ha jól számítom, éppen az orrom

síkjában (persze nem t'om pontosan,
mert egypacában látszik testem árnya)
egy sárga gyom. Mint szívószál, olyan,

a körém képződött buborék hártya-
falát kiszúrja, ha leérek a földig,
s a burkolatra arcom fölkenődik.